

Arrest

nr. 275 168 van 8 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten L. MEURIS en J. KLINGELEERS
Stationsstraat 56/2
3620 Lanaken

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 21 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat L. MEURIS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 juni 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op dezelfde dag om internationale bescherming. Op 21 februari 2022 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. *Feitenrelaas*

Je verklaart een Somalisch staatsburger te zijn geboren te Mogadishu in 2005. Je woonde er je hele leven tot aan je vertrek in 2018. Je verliet het land omdat Al Shabaab je wou rekruteren.

Je reisde met een smokkelaar per vliegtuig naar Turkije en reisde ongeveer 6 maanden later per boot naar Griekenland. Je kwam aan op het eiland Samos. Je verbleef daar ongeveer vier maanden tot je werd overgebracht naar een ander opvangcentrum op het vasteland. Tijdens die vier maanden raakte je gewond tijdens een gevecht tussen Afghanen en Somaliërs in het opvangcentrum. In het opvangcentrum op het vasteland hadden Afghaanse mannen een Pakistaanse jongen verkracht. Ze kwamen ook naar jou, maar je kon tijdig ontkomen. Je durfde hier met niemand anders over praten. Dit gebeurde voor jouw asielinterview. Enige tijd na je interview kreeg je je identiteitsdocument en vroeg je reisdocumenten aan. Op het moment van de ontvangst van je identiteitsdocument moest je het opvangcentrum verlaten. Je mocht bij een Somalische jongen verblijven die je via via kende tot je je reisdocumenten ontvangen had. Eens je die ontvangen had, hielp hij je om naar Athene te reizen, waar andere Somaliërs waren, die jou hielpen om naar België te reizen, waar je op 7 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Je legt geen documenten voor ter ondersteuning van je verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in jouw administratief dossier, wordt jouw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, namelijk jouw eigen verklaringen (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 25.01.2022 (verder NPO), p. 5) en de documenten in jouw administratief dossier (Eurodac Search Result dd. 07.06.2021; Eurodac Marked Record dd. 08.06.2021), blijkt dat je reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat jouw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die

reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,... Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97]. Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in jouw administratief dossier, waarbij het aan jou toekomt om het vermoeden dat jouw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die je deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat je onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van jouw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in jouw administratief dossier zou blijken dat je als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er jou internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van jouw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. De feiten die je aanhaalt, deden zich volgens jouw verklaringen voor voordat je jouw interview kreeg (NPO, p. 5). In de eerste opvang op Samos, waar je vier maanden verbleef, raakte je gewond bij een gevecht tussen twee groepen (NPO, p. 5; p. 9). In de laatste opvang waren er ook Afghanen, die een andere Pakistaanse jongen hadden verkracht. Ze benaderden jou in jouw tent en lieten jou pornofilms zien op een telefoon. Toen één van hen jouw hand probeerde vast te houden, raakte je in paniek en kon je weggrennen (NPO, p. 5 + p. 10). Wat

jouw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet worden benadrukt dat je geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden: je bevestigt namelijk dat je na de toekenning van je beschermingsstatus geen gelijkaardige problemen meer had (NPO, p. 11).

Waar uit de elementen in jouw administratief dossier zou blijken dat je als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, onderwijs en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat je door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover je volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten jouw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die jou niet in staat stelt om te voorzien in jouw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor jouw fysieke of mentale gezondheid of je in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Bovendien toon je in het licht van de ervaringen waarmee je naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat je jouw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat je hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat jouw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en je dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat je zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Over jouw pogingen om een woning te vinden, verklaar je "dat kan je niet zomaar ergens krijgen, je moet geld hebben" (NPO, p. 11). Ook blijkt uit jouw verklaringen dat je al die tijd dat je in Griekenland verbleef ofwel in een opvangcentrum, ofwel bij andere Somaliërs woonde. Wat jouw problemen met de taal betreft, verklaar je "ik ben wel eens naar een school geweest, maar het was voor mij te moeilijk geworden om de taal te leren" (NPO, p. 12).

Er moet ook worden vastgesteld dat jij relatief korte tijd na de toekenning van jouw status vertrokken bent, wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er jouw rechten te doen gelden. Je verklaart namelijk dat je vanaf het moment dat je je documenten kreeg het opvangcentrum verliet, en daarna in afwachting van jouw reisdocumenten een tweetal maanden bij een andere Somalische jongen verbleef tot je kon vertrekken (NPO, p. 10). Hierbij dient ook te worden vastgesteld dat je duidelijk beschikte over een netwerk en middelen om jouw vertrek en verdere reis van Griekenland naar Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

De vaststelling dat er in jouw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van jouw minderjarigheid, doet hieraan géén afbreuk, aangezien je niet aantoonde dat jouw bijzondere kwetsbaarheid het jou dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig jouw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat je zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat jouw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op jouw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt jouw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aanvoert.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikel 3 EVRM stelt:

"(...)"

Artikel 1 van het Handvest, dat als opschrift „De menselijke waardigheid" draagt, luidt als volgt:

"(...)"

Verzoeker verbleef tijdens zijn asielprocedure in verscheidende vluchtelingenkampen.

Verzoeker werd aldaar het slachtoffer van een gevecht, en werd ooggetuige van weerzinwekkende taferelen :

"(...)" (verklaring CGVS - pagina 5)

Verzoeker kreeg evenwel internationale bescherming in Griekenland, doch geraakte verzoeker, omwille van de barre leefomstandigheden, volledig geïsoleerd.

Verzoeker is immers minderjarig, verbleef alleen, zonder familieleden of kennissen, in een land waar de leefomstandigheden alles behalve optimaal zijn :

- Zo diende verzoeker, nadat hij een positieve beslissing ingevolge zijn asielaanvraag ontving, het vluchtelingenkamp te verlaten :

"(...)" (verklaring CGVS - pagina 6)

Dit zorgt ervoor dat tal van minderjarige vluchtelingen op straat belanden, zoals ook blijkt uit het artikel onder stuk 5.

- Zo had verzoeker, ondanks hij minderjarig is, geen recht op een leefloon teneinde in zijn levensonderhoud te voorzien :

"(...)" (verklaring CGVS - pagina 6)

- Zo was er geen mogelijkheid om de Griekse taal te leren :

"(...)" (verklaring CGVS - pagina 5)

Desalniettemin heeft verzoeker getracht om op officiële wijze aan werk te geraken, gezien hij, als minderjarige, geen enkele vorm van inkomsten ontving en dus niet eens eten kon kopen :

"(...)" (verklaring CGVS- pagina 6)

Dat verzoeker maar tijdelijk bij een kennis van een van de Somalische meisjes in het opvangcentrum kon verblijven, doch dit slechts een noodoplossing was :

"(...)" (verklaring CGVS - pagina 6)

Eenmaal verzoeker aldus zijn reisdocumenten ontving, diende hij aldus de woning, waar hij tijdelijk kon verblijven, te verlaten.

Verzoeker stond er op dat moment, zonder financiële middelen, alleen voor.

Hij had geen kennissen, geen familieleden, noch een voogd -zoals in België het geval het-. Dit blijkt ook uit het artikel onder stuk 4 :

"(...)" (Bron : <https://sociaal.net/opinie/het-belang-van-het-kind-makkelijk-excuus-voor-slecht-beleid/>)

Verzoeker is dan, met beperkte financiële hulp, naar Athene gereisd :

"(...)" (verklaring CGVS - pagina 6)

Gezien verzoeker eenvoudigweg geen toekomst had in Griekenland, en daarbij ook geen enkele hulp kreeg vanwege de Overheidsdiensten, zag hij zich genooddacht het land te verlaten.

De fundamentele permissie dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaat deze waarden met het delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU, stemt geenszins overeen met de realiteit.

Ter illustratie kan er verwezen worden naar de recente anti-homowetten zoals ingevoerd door Hongarije. Ofschoon Hongarije een EU-lidstaat is, kan er onmogelijk gesteld worden dat België dezelfde 'normen en waarden' deelt.

In feite is het zo dat verzoeker in Griekenland volstrekt aan zijn lot werd overgelaten.

In casu mag niet uit het oog worden verloren dat er hier sprake is van 16-jarige, immers nog een kind.

Dat verzoeker op niemand kon terugvallen, of minstens beroep doen op zijn/haar hulp.

Verzoeker mocht dan nog van geluk spreken dat hij even terecht kon bij een kennis van een Somalisch meisje uit het vluchtelingenkamp, maar eenmaal verzoeker zijn reisdocumenten ontving, was ook dit een eindig verhaal.

Dat verzoeker dienvolgens genoodzaakt was op om straat te leven, daar er geen enkele vorm van ondersteuning was :

"(...)" (verklaring CGVS - pagina 12)

Dat dit overigens niet nieuw is :

"(...)" (Bron : https://www.vluchteling.nl/waar-we-werken/europa/griekenland?qclid=CjwKCAiAyPyQBhB6EiwAFUuaku7EMMVUOH3wjTzJCO-pgr_zhhg_Milr9WpPNOLsp_garczpOHfdqBoCLq4QAvD_BwE (zie stuk 3))

HvJ (Grote Kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, randnummer 86:

"(...)"

In die zin oordeelde het HvJ in datzelfde arrest, onder randnummer 88, het volgende:

"(...)"

Dat het in feite dient te gaan om een bijzondere hoge drempel van zwaarwichtigheid dewelke is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiele deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Dat verzoeker in Griekenland terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiele deprivatie die verzoeker niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften.

Dat verzoeker geen enkele steun kreeg van de Griekse Overheid, alleen in Griekenland was, nergens terecht, niet kon werken en hierdoor dus ook geen financiële middelen had om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Dat alleszins duidelijk blijkt dat verzoeker getracht heeft om zijn leven in Griekenland uit te bouwen, doch dit onmogelijk werd gemaakt.

Er dient rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker een niet-begeleide minderjarige is en zich dus niet eender waar kan vestigen.

Hiervoor heeft hij hulp en steun nodig, doch deze ontbrak.

Gelet op het voorgaande, dient er dan ook geconcludeerd te worden dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onterecht beslissing velde tot niet-ontvankelijkheid."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een artikel op de webpagina van Stichting Vluchteling over de situatie van vluchtelingen en migranten in Griekenland (stuk 3);
- het artikel "Het belang van het kind: makkelijk excuus voor slecht beleid" van M. Rota van 25 februari 2022 op sociaal.net (stuk 4);
- het artikel "Greece: Asylum Seekers in Risk of Destitution as Cash Allowance Ends, Alarming Number of Unaccompanied Children on the Street, Poor Psychological Support on Lesbos Persists Amid Closure of Dignified Camp, German Court Suspends Returns to Greece, Trial of Criminalised Asylum Seeker" van European Council on Refugees and Exiles van 23 april 2021 (stuk 5).

2.3. Beoordeling

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"(...)"

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)"

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(...)"

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 1 oktober 2020 in Griekenland een internationale beschermingsstatus werd toegekend (administratief dossier (hierna: adm.

doss.), stuk 6, map met 'Landeninformatie', *Eurodac Marked Record*). Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van

zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De Raad leest in de informatie die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt dat statushouders in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van voeding, huisvesting, gezondheidszorg en toegang tot onderwijs. Er zou ook sprake zijn van kinderprostitutie en detentie van niet-begeleide minderjarigen. Verder zouden er niet-begeleide minderjarigen op straat leven en zouden zij geen voogd toegewezen krijgen. Deze informatie laat echter niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke

verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91).

Dat er geen dergelijke situatie is, neemt niet weg dat er een precare situatie is waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van zijn verzoek, waarbij het hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Blijkens zijn verklaringen kwam verzoeker zonder enige familie als minderjarige in Griekenland aan en verbleef hij ongeveer vier maanden in een opvangcentrum op Samos, tot hij werd overgebracht naar een ander opvangcentrum op het Griekse vasteland. Tijdens die vier maanden zou verzoeker gewond zijn geraakt tijdens een gevecht tussen Afghanen en Somaliërs in het opvangcentrum te Samos. In het opvangcentrum op het vasteland zouden Afghaanse mannen een Pakistaanse jongen verkracht hebben. Diezelfde mannen zouden ook verzoeker hebben benaderd, maar verzoeker zou hier tijdig aan zijn kunnen ontkomen. Hij zou hier met niemand anders over hebben durven praten. Verzoeker verklaart dat hij meteen het opvangcentrum diende te verlaten toen hem een internationale beschermingsstatus werd toegekend en hij zijn identiteitsdocument ontving. Verzoeker zou reisdocumenten hebben aangevraagd en tot op het moment dat hij deze ontving terecht hebben gekund bij een Somalische jongen die hij via via kende. Deze jongen zou verzoeker hierna geholpen hebben om naar Athene te reizen, waar verzoeker tijdelijk bij andere Somaliërs verbleef die hem hielpen om naar België te reizen. Verzoeker verklaart dat hij Griekenland heeft verlaten omdat het leven daar voor hem onmogelijk was geworden nu hij van de Griekse overheid, nadat hem een internationale beschermingsstatus werd toegekend, noch enige materiële steun, noch enige financiële steun ontving en hij als niet-begeleide minderjarige bijgevolg volledig op zijn eigen benen diende te staan.

De Raad stelt vast dat de adjunct-commissaris *in casu* niet betwist dat verzoeker een minderjarige vreemdeling is die zonder enige familie in Griekenland is aangekomen.

Tevens blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie dat er in Griekenland voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen problemen bestaan op het vlak van seksuele uitbuiting (kinderprostitutie) en detentie. Ook zouden er niet-begeleide minderjarigen op straat leven en zouden zij geen voogd toegewezen krijgen, wat overeenkomt met verzoekers verklaringen dat hij noch enige materiële steun, noch enige financiële steun ontving.

Hoewel de Raad erkent dat verzoeker na de toekenning van zijn beschermingsstatus korte tijd bij andere Somaliërs heeft kunnen verblijven en kort daarna uit Griekenland vertrokken is, acht hij, gelet op de ernstige, precare situatie in Griekenland, waar begunstigden van internationale bescherming zoals verzoeker zich in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en gezien het kwetsbaar profiel van verzoeker – een minderjarige die de Griekse taal niet machtig is en die in Griekenland niet kan rekenen op de steun van zijn familie –, een verder en gedegen onderzoek van verzoekers persoonlijke situatie als minderjarige begunstigde van internationale bescherming zonder familie in Griekenland aangewezen.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de adjunct-commissaris op 21 februari 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN